

Sygn. akt III CSK 58/21

POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa R. D.

przeciwko T. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 grudnia 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 15 lipca 2020 r., sygn. akt I ACa (...)

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 2 700,00
(dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na pierwszej i czwartej spośród wymienionych przesłanek.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle

konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, co oznacza, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych, podobnych spraw. Chodzi przy tym o problem, którego wyjaśnienie jest konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) i także w związku z podstawą prawną zaskarżonego wyroku (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13 oraz z dnia 3 lutego 2012 r. I UK 271/11 - nie publ.). Konieczne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarżący powinien nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07 oraz z dnia 9 lutego 2011 r., III SK 41/10 - nie publ.).

Skarżący problemy mające stanowić istotne zagadnienia prawne ujął w pytaniach:

„A. Czy w przypadku, w którym strona nie podnosi w apelacji zarzutów dotyczących uchybień prawa procesowego, w szczególności odnoszących się do stanu faktycznego, Sąd Odwoławczy może samoistnie wyjść ponad granice zaskarżenia oraz apelacji (art. 378 § 1 k.p.c.), ustalić odmienny stan faktyczny niż Sąd I instancji, wyjść ponad stanowisko i żądanie strony zawarte w apelacji i prezentowane w trakcie całego postępowania, a w konsekwencji zmienić podstawę faktyczną rozstrzygnięcia z negatywnym skutkiem dla strony przeciwnej?

B. Czy art. 3 k.p.c. może stanowić samoistną, wiążącą podstawę prawną rozstrzygnięcia, w sytuacji gdy z treści brzemienia niniejszego przepisu wynika, iż jego adresatem są Strony, a nie Sąd?

C. Czy niedokumentowanie przez poszkodowanego naprawy pojazdu oraz nieprzedłożenie przez poszkodowanego rachunków za naprawę oraz części

ma wpływ na ewentualny zakres odpowiedzialności pozwanego w rozumieniu art. 363 § 1 k.c., czy ich nieprzedłożenie wpływa na wysokość szkody, czy jest konieczne do wypłaty odszkodowania, a w konsekwencji czy może prowadzić do negatywnego skutku dla powoda w postaci oddalenia powództwa?

D. Czy zdarzenia nieistotne z punktu widzenia mechanizmu powstania szkody, następujące przed i po zdarzeniu szkodowym w postaci: braku interwencji policji, okoliczności związanych z zakupem pojazdu przez poszkodowanego, okoliczności towarzyszących zawarciu umowy cesji, a następnie jej odwołania, okoliczności związanych z ceną hotelu po zdarzeniu, nieprzedłożeniu rachunków za naprawę i części mają wpływ na ewentualny zakres odpowiedzialności pozwanego w rozumieniu art. 363 § 1 k.c., czy wpływają na zakres i wysokość szkody, czy mają adekwatny związek przyczynowy ze szkodą, czy świadczą o przyczynieniu się poszkodowanego do powstania szkody w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. w zw. z art. 362 k.c., czy mogą prowadzić do negatywnego skutku dla powoda w postaci oddalenia powództwa?

E. Czy opinia prywatna wykonana na zlecenie pozwanego w przypadku istotnych zastrzeżeń strony (powoda) co do jej konkluzji i zgłoszenia w tym zakresie stosownych wniosków dowodowych, występowania sprzeczności wniosków zawartych w ww. ekspertyzie w stosunku do opinii biegłego opiniującego w realiach niniejszej sprawy jest dowodem specjalistycznymi w rozumieniu art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 285 § 1 k.p.c. w zw. z art. 286 k.c., czy może być asumptem do ustaleń faktycznych oraz czy ma taką samą, bądź większą moc dowodową od kompleksowej opinii biegłego wydanej w realiach niniejszej sprawy?

F. Czy w przypadku, gdy skutek zdarzenia pojazd poszkodowanego wymaga naprawy i nie nadaje się do dalszej jazdy, prawidłowy jest pogląd, iż koszty związane z wynajmem pojazdu holowniczego oraz wynajmem pojazdu zastępczego nie pozostają w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą, w szczególności przy założeniu, że ww. koszty mieszczą się w stawkach rynkowych, a nawet oscylują poniżej tych stawek, natomiast czas wynajmu pojazdu zastępczego odpowiada faktycznej długości naprawy pojazdu?

G. Czy poszkodowany w wypadku drogowym ma prawo odholować pojazd do miejsca zamieszkania i tam dokonać wyboru zakładu naprawczego w rozumieniu art. 363 § 1 k.c., czy też winien naprawić pojazd w miejscowości, w której szkoda zaistniała i zlecić naprawę miejscowemu zakładowi naprawczemu i w ten sposób dążyć do minimalizacji szkody?

H. Czy pozwane Towarzystwo Ubezpieczeniowe chcąc uwolnić się od odpowiedzialności za powstałe zdarzenie z zakresu OC, powinno wykazać w rozumieniu art. 6 k.c., iż wina za powstałe zdarzenie nie leży pod stronę kierowcy ubezpieczonego w pozwanym Towarzystwie i co w przypadku jeśli tego nie zrobi?”.

Przedstawione przez skarżącego pytania nie stanowią istotnego zagadnienia prawnego, a związane są jedynie z wątpliwościami skarżących. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera argumentacji jurydycznej wskazującej na występowanie odmiennych ocen przedstawionych wątpliwości oraz na to, że przepisy dotyczące tej kwestii nie doczekały się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Skarżący nie zaprezentował stosownego wyводу prawnego i nie dokonał analizy orzecznictwa, z której wynikałyby jakiegokolwiek rozbieżności. Nie jest rolą Sądu Najwyższego domyslanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08, nie publ. i z dnia 14 grudnia 2004 r., sygn. akt II CZ 142/04, nie publ.).

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia, w czym wyraża się ta "oczywista zasadność" oraz przytoczenia argumentacji wykazującej, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Celem sformułowania powyższej przesłanki

przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wykazanie oczywistego naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Skarżący nie wykazał przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, nie wyjaśnił na czym miałyby polegać podnoszone przez niego wyjście przez Sąd ponad zakres zaskarżenia i granice apelacji. Należy przypomnieć, że Sąd drugiej instancji przeprowadzając postępowanie dowodowe ocenił, że powód nie wykazał okoliczności zdarzenia, a jego twierdzenia są niewiarygodne i brak jest dowodów materialnych potwierdzających przebieg zdarzenia. Ponadto powód nie przedstawił żadnych dowodów związanych z przywróceniem samochodu do stanu poprzedniego.

Treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje o jej oczywistej zasadności. Okoliczności wskazane przez skarżącego nie usprawiedliwiają takiej oceny zaskarżonego orzeczenia. Sąd Najwyższy nie dopatrywał się rażącego naruszenia powołanych przepisów, widocznego *prima facie*. Brak jest jakichkolwiek podstaw, aby twierdzić, że w niniejszej sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa.

Wobec powyższego nie można uznać, że przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zostały w sposób właściwy wykazane.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).